

dávku na výživném, příslušející ohrožené každého měsíce, a že důsledkem toho jest posuzovati navrhované prozatímní opatření podle předpisu § 379 ex. ř. a nikoli podle § 382 ex. ř. Leč přes to odpovídá napačené rozhodnutí rekursního soudu zákonu, ježto soudní záповěď, zciziti, obtížití nebo zastaviti nemovitosti nebo práva, jež jsou zapsány v knize veřejné, je po rozumu § 382 čís. 6 ex. ř. přípustná jen tehdy, vztahuje-li se nárok ohroženou stranou tvrzený neb jí již přiřčený na tuto nemovitost nebo na toto právo zapsané v knize veřejné. Tento poměr nároku k nemovitosti (knihovnímu právu) jest nezbytným předpokladem zajištění, jak jasně plyne z důvodové zprávy k § 382 čís. 6 ex. ř. (zpr. výb. str. 52, mat. II. str. 64), kde se praví, že se výboru soudní záповěď, zciziti nebo zastaviti nemovitost nebo knihovní práva jako zatímní opatření k zajištění nároků všeho druhu zdálo býti na pováženou, ježto by mohlo vyvolati citelné porušení v celém hospodářství dlužníkově. Byl proto tento způsob opatření omezen na případ (čís. 6), že se ohrožený nárok vztahuje právě na nemovitost nebo na knihovní právo, o kterých záповěď má býti vydána. Tohoto poměru mezi nárokem ohroženou stranou tvrzeným a jí přiřčeným, a nemovitostí, na niž se prozatímní opatření vztahuje, není, a proto byl stěžovatelčin nárok na povolení tohoto prozatímního opatření právem zamítnut.

Čís. 7185.

Soudně potvrzené nucené narovnání v řízení úpadkovém jest exekucním titulem nejen proti úpadci, nýbrž i proti tomu, kdož prohlášením u úpadkového soudu k narovnání přistoupil jako rukojmí a plátce.

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R I 496/27.)

Soud první stolice zamítl návrh, by byla povolena exekuce proti Antonínu K-ovi jako ručiteli a plátcí nuceného narovnání Bohumila B-a, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Soud první stolice zamítl návrh vymáhající strany na povolení exekuce proto, že prý pro pohledávku v úpadku určenou a úpadcem výslovně nepopřenu lze na základě zápisu úpadkového komisaře v seznamu přihlášek vésti exekuci pouze na jmění úpadce, jež zbylo k jeho volnému nakládání, nebo jehož nabytí po zrušení úpadku, právě tak, jako na základě rozsudku, nikoli však proti osobě třetí, již jest rukojmí. Názor tento není správným, neboť § 1 čís. 7 ex. ř. stanoví, že exekucním titulem jsou soudně potvrzená narovnání v řízení úpadkovém, jakož i úřední výpisy z likvidačního protokolu úpadkového řízení. Vymáhající strana žádala za povolení exekuce proti Antonínu K-ovi jako ručiteli a plátcí nuceného narovnání v úpadku na základě nuceného narovnání, uzavřeného při roku dne 26. července 1926 a právoplatným usnesením ze dne 22. září 1926 potvrzeného, podle něhož se strana povinná zavázala kvoty pohledávek zjištěných v úpadku a uvedených v zápisu úpadkového komisaře v seznamu přihlášek jako ručitelka a plátkyně ve stanovených lhůtách za-

platiti. Toto nucené narovnění, podle něhož vyrovnací kvota činí 12% a první 2% ní kvota jest splatná do 3 měsíců po právoplatném potvrzení narovnění, jest exekučním titulem, na jehož základě bylo žádáno o povolení exekuce, a to exekučním titulem ve smyslu § 1 čís. 7 ex. ř. netoliko proti úpadci, nýbrž i proti osobě třetí, jež k narovnění přistoupila jako rukojmí a plátce, jak též Neumann ve svém komentáři k § 1 čís. 7 ex. ř. výslovně uvádí. Protokol o nuceném narovnění ze dne 26. července 1926 byl podepsán úpadcem Bohumilem H-ou a ručitelem Antonínem K-em a nabyl tím povahy soudního smíru mezi věřiteli přihlášenými se k úpadku a úpadcem a jeho ručitelem a není tudíž důvodu, aby tomuto soudně uzavřenému smíru odpírána byla povaha exekučního titulu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovateli jest nesprávným názor, vyslovený napadeným usnesením, že soudně potvrzené narovnění v řízení úpadkovém jest exekučním titulem nejen proti úpadci, nýbrž i proti osobě třetí, která k narovnění tomu přistoupila jako rukojmí a plátce. Míjí, že nucené narovnění v řízení úpadkovém jest exekučním titulem jedině proti úpadci, nikoliv také proti ručiteli, který k narovnění tomu přistoupil. Než nelze s tím souhlasiti. Že jest soudně potvrzené vyrovnání v úpadkovém řízení (§ 166 konk. ř.) exekučním titulem, praví zákon v § 1 čís. 7 ex. ř. výslovně. Otázka, proti komu jest exekučním titulem, souvisí s řešením otázky, kdo jest účastníkem nuceného narovnění. Návrh na nucené vyrovnání vychází ovšem od úpadce a jest projevem vůle — který musí býti výslovný a určitý, (§ 140 konk. ř.) — k věřitelstvu u soudu. Zahajuje se jím činnost soudu, — procesní jednání, — mezi úpadcem a věřitelstvem jako účastníky tohoto procesního jednání. Prohlásí-li však i rukojmí a plátce u soudu, že přistupuje k úpadcovu návrhu na vyrovnání, stává se i on účastným procesního jednání, zahájeného soudem k návrhu úpadce mezi ním a věřitelstvem. Jeho prohlášení, které jest rovněž jednáním procesním, jež jest posuzováno podle zásad civilního řádu soudního, musí býti proto výslovné, určité a bez výhrad, by mohlo býti soudem přijato (Bartsch-Pollak II. str. 11). Vyrovnací rukojmí jest proto vázán proti věřitelům na účinky soudně potvrzeného nuceného narovnění, převzal-li rukojemství prohlášením, učiněným u úpadkového soudu při vyrovnacím roku. Tak tomu jest, jak zjištěno, i v tomto případě. Jest proto právoplatné nucené narovnění v úpadkovém řízení považováno za exekuční titul nejen proti úpadci, nýbrž i proti rukojmímu a plátci, když i tento byl účastníkem (stranou) procesního jednání zahájeného soudem o nuceném narovnění. Tak i Neumann ve svém komentáři k ex. ř. str. 23. Bartsch-Pollak je sice názoru odchylného (kom. II. str. 53 a 55), avšak bez bližšího odůvodnění.

Čís. 7186.

Byl-li o výživném nemanželského dítěte uzavřen smír v nesporném řízení, jest se i změny smíru domáhati v řízení nesporném, má-li návrh